

ZBABĚLCI A VRAZI

 KRIMI
THRILLER

V temných zákoutích
historie číhá zlo...

JAKUB ZACHRDLA

COSMOPOLIS

ZBABĚLCI A VRAZI

V temných zákoutích
historie číhá zlo...

JAKUB ZACHRDLA

*Všem obětem totality.
I jejím strůjcům a vykonavatelům.
Spravedlnost na vás možná zapomněla,
ale historie nikdy nezapomíná.
A my také ne...
My nikdy!*

Traves, Francie 1976

Peiper, SS! Válečný zločinec!

Byly všude. Včera se ty ohavné nápisy objevily dokonce už i na staré, oprýskané hřbitovní zdi. Tohle byl vrchol všeho. Když si čmárali po cestách a plotech, ještě se to dalo ignorovat, ale hřbitov?

Joachim věděl, že jde do tuhého, proto taky poslal Sigi zpátky do Německa. Ve Francii, a především v Traves už pro ni nebylo bezpečno. Jeho ženě, která mu věrně stála po boku celé ty dlouhé roky, se navíc v poslední době přitížilo. Snažila se být statečná, nedávala na sobě nic znát, ale rakovina ji pomalu zabíjela.

Ta zákeřná nemoc neuznávala žádná pravidla. Když přišla, brala všechno a neptala se, jestli je čas jít; vcházela náhle, bez klepání, bez pozdravu a odcházela bez rozloučení a společně s ní všechno, co se jí postavilo do cesty. Před časem se však objevil nepřítel. Opravdový nepřítel, kterému se dalo postavit konvenčním způsobem boje.

Joachim vstoupil do SS dobrovolně a stal se součástí německé válečné mašinérie, nikdy to nepopíral. V časech, kdy dělal pobočnicka Heinrichu Himmlerovi, se společně s ním setkával s veliteli táborů určených pro vězně se *zvláštním zacházením*. Tak se nepřátelům říše tehdy říkalo. Dobře věděl, co se na těch místech odehrává.

Jeho jednotky se na frontě dopouštěly zbytečného násilí, s tím už nemohl nic udělat. Joachim formálně přijal odpovědnost, což mu vysloužilo doživotní trest. Byl vysokým důstojníkem armády, která rozpoutala nejstrašlivější konflikt v dějinách. Osobní odpovědnost však nepociťoval. Neúčastnil se vraždění v táborech. Nějaké

popravy sice nařídil, ale o masovém vyvražďování nemohla být řeč.

Joachima propustili na svobodu v roce 1956. Konečně tedy mohl spatřit to nové Německo. Byl však šokován tím, co se z jeho milované země stalo; nedokázal pochopit, jak mohla být kdysi mocná říše takhle pokořena. V poválečném domově se mu nelíbilo. K tomu všemu se vyhrotily spory se sousedy, kteří ho nenáviděli pro jeho minulost.

Tak se odvděčujete hrdinům? zatínal pěsti. Co jste dělali, když se lámal chleba? Za jakou peci jste byli zalezlí, když nejlepší synové Německa krváceli u Stalingradu?

Joachim už ten nevděk dál nedokázal snášet. Proto v roce 1970 vzal Sigi, všechny jejich věci a odstěhovali se do Francie, do země, kterou viděl na kolenou, když byl tehdy součástí velkolepé vítězné armády. Tam se usadili ve vesničce Traves, kde v poklidu žili až do roku 1976, kdy v novinách vyšel článek, který odhalil jeho identitu. Mezi obyvatele byly následně rozesílány letáky, popisující Joachima jako válečného zločince a horlivého nacistu.

Do Francie přišli před šesti lety a nevedlo se jim zle, právě naopak. Dařilo se jim až do chvíle, než ho znovu vyčenichali a po vesnici se začaly objevovat namalované svastiky s jeho jménem. Do té doby neměl s lidmi v Traves žádné problémy. Po odhalení jeho minulosti se všechno změnilo. Holič Pierre, se kterým často setrval v družném rozhovoru, mladý řezník Michon a další, ti všichni na něho najednou pohlíželi s nenávistí, kterou se ani nepokoušeli skrývat.

Největší problém začali představovat místní mladí komunisté. Joachima vytáčeli až k nepřičetnosti. Prošel nejtěžšími boji války a musel se ohlížet přes rameno a pořád dokola zasklívat okna,

kteřá mu vytloukali kamením. Dokud zůstalo jenom u odvracení tváří a nadávek, ještě se to dalo vydržet, Joachim byl koneckonců zvyklý. V poslední době však věci dostaly nový rozměr. K nápisům na zdech se přidaly i výhrušné dopisy. Joachim už je raději ani nečetl a dával si pozor, aby se k nim nedostala Sigi; nemoc ji oslabovala a on jí nechtěl přidělovat těžkosti.

Před pár dny se ale objevily vzkazy, které už nešlo brát na lehkou váhu. Když Joachim ráno vyšel před dům, spatřil na plotě bílou barvou vyvedený nápis *Peipere, dojdeme si pro tebe 14. července!* Výhrůžka, že si to s ním někdo vyřídí v den výročí dobytí Bastily, se jinak než vážně brát nedala.

Joachim situaci okamžitě začal řešit. Třináctého posadil Sigi do vlaku a i přes její protesty ji poslal do Německa. Sám si přichystal pušku, připravený bránit dům, stůj co stůj. Byl si jistý, že kdyby odjel společně se Sigi, vypálí jim domov do základů.

* * *

„Nechej mě čekat s tebou, můžu pomoci.“

„Nepřichází v úvahu, tohle je moje záležitost.“

Ketelhut, soused a zároveň majitel domu, ve kterém Peiperovi bydleli, mu nabízel nocleh ve svém mlýně. Joachim ho s díky odmítl. Odmítl i jeho další nabídku, že na útočníky budou čekat společně. Nechtěl přítele vystavovat nebezpečí. Erwin Ketelhut, bývalý důstojník SS a vynikající voják, by mu při obraně jistě byl nápomocný. Joachim ale věděl, že tuhle záležitost musí vyříditi sám.

Kolem osmé večerní se Ketelhut dlouhým pohledem rozloučil a odešel. Slíbil ale Joachimovi, že bude jeho dům sledovat ze svého mlýna, který ležel nedaleko. Joachim si uvařil čaj a s puškou

položenou na klíně se usadil na křeslo na verandě. Neměl tušení, co se bude dít. Byl však pevně rozhodnutý bránit se do posledního náboje. Ještě jednou. Naposledy.

* * *

S trhnutím se probudil, a když ve zpocených rukou ucítil zbraň, trochu ho to uklidnilo. Pažba mu prokluzovala mezi křečovitě sevřenými prsty. Povolil stisk a podíval se na hodinky. Ukazovaly hodinu po půlnoci.

Jak jsem mohl usnout na hlídce?

Už mu bylo přes šedesát a s věkem se bojovalo jen těžko, to byl ten největší nepřítel ze všech.

Joachim pozvedl zbraň a přes hledí pozoroval pozemek. Pak se ozvalo zakňučení. Všichni tři jeho psi se mu strachy krčili u nohou, srst naježenou, ocasy stažené mezi nohama. To jim nebylo podobné. Kdesi na konci zahrady se ozval šramot, keře u řeky, ohraničující konec pozemku, se s šelestem zavlnily. Panovala bezvětrná noc a keře teď skutečně vypadaly jako keře. Ale někdy, když se zvedl silný vítr, ožívaly a měnily se v hladové nestvůry, představující démony pronásledující Joachima za všechny ty hrůzy, jichž byl svědkem.

Tu noc však vítr nefoukal. Joachimovi se silně rozbušilo srdce, tak vzrušený nebyl od pádu Francie ve čtyřicátém roce.

Keře se znovu pohnuly a Joachimovi se zdálo, že mezi nimi zahlédl srst. Ano, musela to být šedá srst. Podél řeky se křovinami prodíralo nějaké zvíře. Joachima napadlo, že by to třeba mohla být vysoká. Minulý měsíc střelil srnce, který se zatoulal na jeho zahradu.

„Srci nemají šedou srst, hlupáku,“ napomenul se.

Veškeré úvahy ho ale rychle přešly. Praskot se totiž ozval i na dalších místech. Zvířat bylo víc, tři... čtyři! Vzápětí vylezla ze stínů a Joachim uslyšel svůj vlastní křik.

Jeho psi se dali na útěk.

Puška mu v ruku poskočila, když z ní vyšel výstřel. A znovu!

Bylo po jedné hodině v noci, 14. července roku 1976. Joachim Peiper, jeden z nejlepších Hitlerových vojáků a válečný zločinec, hleděl do tváře smrti, která si pro něho šla s vyceněnými tesáky. Pozdě, ale přece!

Traves, Francie 2006

„Ať už se v domě stalo cokoli, ten nácek, který tam žil, dostal, co si zasloužil,“ vyprávěl řezník Michon a horlivě gestikuloval rukama; byl jedním z mála obyvatel Traves, kteří o Peiperovi byli ochotní mluvit s novináři a turisty. Pochopitelně za menší úplatek.

„Slyšel jsem, že jste ho osobně znal. Jaký vlastně byl?“ vyptával se Georg, rodilý Němec, který během posledních let procestoval téměř celou Evropu. Navštívil někdejší koncentrační tábory, bojiště a dávno zapomenuté památníky ohlodané zubem času. Přátele se ho s úšklebky vyptávali, proč se neustále honí za minulostí. Pokaždé odpovídal stejně: Je povinností všech Němců poučit se z chyb svých předků a nezapomínat na jejich zločiny.

Georg cítil jakousi kolektivní odpovědnost za historii, ve které Německo zanechalo krvavou stopu, kterou nejspíš nikdy nedokáže dostatečně odčinit. Cesty ho časem zavedly i do Traves, do vesnice, kterou už třicet let obcházela temný stín neobjasněné vraždy bývalého důstojníka SS Joachima Peipera.

„Kde jste takovou nehoráznost slyšel?“ rozohnil se Michon. „Prachsprosté lži, nic jiného. S takovou zrůdou bych se nikdy nepřátelil!“

Georg se pousmál. Na cestách se mu podařilo potkat a vyzpovídat hned několik bývalých příslušníků zbraní SS. Všichni opakovali to stejné: *Já nic neudělal. Nikoho jsem nezabil. To oni. Byl to rozkaz. Rozkazy, rozkazy, rozkazy...*

Georg nepotkal jediného, který by řekl: *Víte, byla zlá doba, byl jsem mladý a hloupý. Měl jsem vymytý mozek, věřil jsem, že bojuji za správnou věc. Dnes se za to stydím a lituji všeho, co jsem provedl. Vím, že mě to neomlouvá, ale tehdy byla jiná doba; zlá, krutá...*

Nikdo takový Georgovi do cesty nepřišel. On ale věřil, že je ještě naživu pár čestných lidí, kteří se temné minulosti dokážou postavit čelem. Moc po takovém setkání toužil. Chtěl slyšet odpovědi na otázky jako: Jak moc jste musel mít vymytý mozek, když jste v nákladních autech vraždil plynem děti z Lidic? Co jste cítil, když jste v Bělorusku v kostelech upaloval matky s dětmi v náručí? Opravdu se divíte tomu, že odsun Němců z Československa byl tak odporný a brutální, po tom všem, co jsme těm lidem jako národ provedli?

Georg měl mnoho otázek, odpovědi se mu však nedostávalo. Nicméně co se Traves týče, za vraždou Joachima Peipera podle jeho názoru stáli místní; vědělo se to v celém širokém okolí. Policie případ nikdy nevyšetřila. Peiperovo tělo našli ohořelé uvnitř domu, v okolí se našly vystřílené nábojnice. Z toho se dalo usuzovat, že bývalý voják útočníkům kladl zuřivý odpor. Zvláštní ale bylo, že jeho tělo neneslo žádné známky zranění. Všechno nasvědčovalo tomu, že se udusil kouřem, když se snažil z hořícího domu zachránit majetek. Na pozemku byly nalezeny vystřílené nábojnice, ale veranda, ze které se Peiper bránil, nenesla žádné stopy po střelách. Z toho se dalo usuzovat, že ho útočníci podle všeho nechtěli zabít, ale jenom vystrašit.

Pak tady ale byla ještě druhá verze, o které se moc nemluvalo. Peiperovo tělo mělo být zohavené k nepoznání, měl mít oddělené končetiny a nestvůrně znetvořený obličej, jeho tělo dokonce mělo nést stopy mučení. Právě kvůli této záležitosti se Georg do Traves vypravil.

„A to je právě ta záhada, pane Michone. Já totiž zaslechl, že jste byli přátelé. Samozřejmě pouze do doby, než se provalilo, co je pan Peiper zač.“ Georg se křečovitě usmál. Z řeči těla poznal, že mu bývalý řezník ani zdaleka neříká všechno.

Michon už měl věk, v poslední době se přidaly problémy se srdcem, jak se Georgovi svěřil. Teď začal dost nepěkně brunátnět v obličejí.

„To... to jsou sprosté lži!“

„Ale no tak, pane Michone, já přece nejsem policista. Zajímají mě historická fakta. Oba víme, že Peipera zabili lidé ze vsi. Jistě, nikdy se to nevyšetřilo, ale celý svět ví o těch nápisech a výhrůžkách. Byl jsem se na tom místě podívat, dnes už to jsou jenom ruiny, pochopitelně. Podle historických pramenů dům lehl popelem a bylo v něm nalezeno Peiperovo ohořelé tělo. Podle jedné z verzí se bránil střelbou a udusil se kouřem, když byl dům zapálen Molotovými koktejly. Jiné zprávy ale uvádějí, že tělo našli rozřezané na kusy. Zda si to dotyčný zasloužil, to bych nechal rozsoudit dějiny. Jak už jsem řekl, zajímají mě pouze fakta.“

„Ale... ale, já tam opravdu nebyl, p-p-přísahám.“

„Nejen že nejsem policista, pane Michone, já nejsem ani soudce. Mně se nemusíte nijak ospravedlňovat. Chci jenom pravdu a zase půjdu.“

Z Michona začal kapat páchnoucí pot. „Já... já... opravdu...“

„Mně je ukradené, jestli jste toho nácka odkrágloval vy, nebo nějaké jiné hovado!“ vykřikl Georg a praštil do stolu. Bylo ráno a hospoda zela prázdnotou, v lokálu se nacházeli sami dva a Georg si tedy mohl rvát, jak se mu zachtělo. Když před hodinou vstoupili, postarší hospodský na Michona vrhl nesouhlasný pohled, položil mezi ně láhev, dvě sklenky a odporoučel se.

„Je mi ukradené, jestli jste se zachovali jako hovada a zabili jste jiné hovado, které si to nejspíš zasloužilo. Já chci vědět pravdu! Byl jste tam tu noc? Povězte mi to, a já vám slibuju, že to zůstane jen mezi námi.“

Michon se rozsypal. „Oni... vy... ničili jste naši zemi a... a zabíjeli jste. A on se pak nastěhuje sem? Esesák! Já... byli jsme přátelé, byl tak milý.“

Georg z kapsy vytáhl kapesník a nechal Michona, aby se hlasitě vysmrkal. Bylo mu upřímně líto, že na to musel jít takhle, ale jiná možnost nebyla. K tomu, že Peipera zabili jeho vlastní sousedé, se přikláněla většina teorií. Nebyl by to první případ, kdy lidé zjistili, že jejich soused je bývalý příslušník SS nebo gestapa, a vzali spravedlnost do vlastních rukou. Georga ale zarážela brutalita, s jakou jí bylo dosaženo.

„Tak mluvte, jak se to stalo?“

Georg z Michonova dosahu odstrčil láhev pálenky, kterou ho naléval, aby mu rozvázal jazyk. Zabarvení řezníkovy obličejce v něm začínalo vzbuzovat obavy.

„Nápisy psali místní kluci,“ řekl Michon. „A my... chtěli jsme jenom, aby se odstěhoval, nic víc. Chtěli jsme, aby vypadl z naší vesnice. Napsali jsme mu ten vzkaz, že si pro něho přijdeme. Dali jsme mu šanci, aby odjel. On ale poslal pryč Sigurd a sám zůstal. Tak jsme se rozhodli, že ho postrašíme.“

„Ano?“

„Vyrázili jsme, pár chlapů. Chtěli jsme mu rozmlátit okna a možná ho i trochu ztlouct.“

„Co bylo dál?“

„Nebudete mi věřit.“

„Zkuste to.“

„Stalo se něco strašného. Uslyšeli jsme výstřely a to... to strašlivé vytí. Já... bylo to, slyšel jsem...“

„Vytí?“ zamračil se Georg.

„Našli jsme ho za domem, byl roztrhaný na kusy.“

„Michone, přestaňte si vymýšlet.“

„Puška ležela vedle něho. Policie... šli by po nás. Přišli by na to, že jsme mu vyhrožovali. Tak jsme ho zatáhli dovnitř, všechny jeho části. Zapálili jsme to a chtěli jsme utéct, když...“

„Když co?“

„Uviděli jsme je utíkat do polí.“

„Koho?“

„Byli obrovští, obrovští, byla to smrt, strašlivá smrt, ááá...“

„Michone, co je s vámi? Michone!“

1. KAPITOLA

Brno, Česká republika 2018

Pérák znovu na scéně!

„Včera, 23. 10. 2018, bylo v domě s pečovatelskou službou v Brně-Bohunicích nalezeno tělo staršího muže. Lékař konstatoval, že se jedná o smrt s cizím zaviněním. Policie tedy zahájila úkony šetření pro podezření z trestného činu vraždy. Více informací v tuto chvíli policie poskytovat nebude.“

Tohle vyjádření poskytla mluvčí policie Jihomoravského kraje por. Dana Kolářová. Na otázku přítomných zástupců tisku, zda jde o další oběť Péráka, mluvčí uvedla: „Bez komentáře...“

Naší redakci se s odkazem na zdroj blízký vyšetřování podařilo vypátrat nejen totožnost mrtvého, ale dokonce i skutečnost, že oběť je již dvacátou druhou obětí vraha, podepisujícího se jako Pérák. Na Moravě se jedná o pátou oběť tohoto zabijáka, označovaného za největšího sériového vraha v dějinách Československa.

Vrah, či hrdina?

*Jak praví jedno životní moudro: **Zločinec pro jednoho, hrdina pro druhého.***

Některé sdělovací prostředky informují o tom, že zemí obchází strach. To vsutku není úplně přesná formulace. Je potřeba si připomenout, kdo jsou vlastně oběti zabijáka v masce tajemné protektorátní legendy.

Dnes už víme, že sametová revoluce nikdy revolucí nebyla. Víme, že se jednalo o připravené předání moci neudržitelného systému. Socialismus už tehdy mlel z posledního a vrcholní představitelé strany si toho byli dobře vědomi. Tak se zrodil jeden z nejdůmyslnějších podvodů v historii naší země. Podvod, kterému uvěřil národ i celý svět, a viníci nebyli nikdy potrestáni.

*Ti, kdož se ptali, kdo byli prokurátoři, popravčí, vyšetřovatelé Státní bezpečnosti, sadističtí bachaři, udavači a jiní, se postupem času ptát přestali a zařadili se do pokojného stáda těch, co šli s proudem spokojených občanů. Nebo chcete-li **ovčanů**.*

Kdo zapomene svoji minulost, bude odsouzen k tomu, aby ji zopakoval. Náhlý závan svobody nasadil růžové brýle i těm, kdo kdysi chtěli spravedlnost pro vrahy a tyrany, kteří desetky let znásilňovali vlastní zemi.

I přes všechnu tu hrůzu je dnes komunistická strana i nadále aktivní, komunističtí poslanci schvalují justiční vraždy a okupace cizími armádami a soudy jim dávají za pravdu!

Ptáte se proč? Máme jednoduchou odpověď. Po sametové „revoluci“ nebyli komunisté nikdy postaveni mimo zákon. Žádný z nich nebyl potrestán odpovídajícím trestem. Brutální vyšetřovatelé Státní bezpečnosti dál sloužili či stále slouží u policie a komunističtí soudci i nadále soudí.

Patrně nejznámějším případem arogance je případ nejmenované soudkyně Okresního soudu Trutnov. Ta poslala do vězení poslední známou oběť komunistického režimu, Pavla Wonku. Paní soudkyně nikdy nepřijala odpovědnost, nikdy nevyjádřila politování nad touto jistě nešťastnou událostí. Buďme spravedliví, pan Wonka nebyl jednoduchou osobností, ale skutečnost, že svou funkci i nadále vykonává soudkyně, která nechala zavřít člověka na kolečkovém křesle, a tím nepřímou zavinila jeho smrt, považujeme za ostudu celého soudního systému České republiky! Zarážející je i vysoký počet bývalých komunistických soudců a státních zástupců v současné justici.

Příslušníci pohotovostních pluků, kteří na Národní třídě bili děti, dnes pobírají výsluhy a politici převlékli kabáty, nebo se dál hrdě hlásí ke straně vrahů.

Ptáte se, jak je tohle všechno vůbec možné? Proč lidé volí stranu, která vraždila a věznila západní vojáky, bojující proti nacismu, střílela vlastní občany na hranicích jako divokou zvěř, spolupracovala s bývalými nacisty a gestapáky a při výsleších drasticky mučila vlastní lidi? Ptáte se, jak je možné, že po revoluci ani jeden bývalý vězeň nevzal do ruky zbraň a nevykonal spravedlivou mstu na bachaři, který ho dlouhá léta trýznil v Jáchymově, v Leopoldově? Na to si musí odpovědět každý sám.

Každý jeden z těch, kterým socialismus vzal vzdělání, práci nebo člena rodiny, si musí položit otázku: Proč jsem zavřel oči a netrestal, když jsem na to měl svaté právo? Každý jeden z nás je vinen na tom, v jakém stavu se dnes naše společnost nachází.

A tak se stalo, že povstal mstitel.

*Uběhly dva roky od okamžiku, kdy byl ve svém pražském bytě nalezen brutálně ubitý bývalý vyšetřovatel komunistické Státní bezpečnosti Petr Šimůnek. U těla byla nalezena kartička s výčtem jeho zločinů a dovětkem **Spravedlnost byla vykonána! Pérák!***

Těla přibývala a vyšetřovatelé rychle přišli na to, že oběti mají společného jmenovatele – všichni byli někdejšími posluhovači komunistického režimu. Oběti byly označeny papírovými kartičkami, na kterých byly vypsány jejich zločiny, a všichni byli zabití způsobem, jímž sami kdysi zabýjeli nebo trýznili. Lidem začalo docházet, že v republice řádí sériový vrah. Strach a děs se ale mezi obyvatele vkradl až po těžko uvěřitelném svědectví jediné přeživší oběti.

Někdejšího úředníka Státní bezpečnosti Jana Bezděka nalezla zraněného jeho dcera, která přišla na návštěvu a pravděpodobně vraha vyrušila. Pan Bezděk útočnicka popsal jako bestii. Měří prý minimálně dva metry, má zvířecí srst, hlavu vlka a obrovské tesáky. Ano, pan Bezděk pachatele popsal jako vlkodlaka!

Policie zcela pochopitelně svědectví nepřikládala velkou váhu. Pan Bezděk byl hospitalizován v Psychiatrické léčebně v pražských Bohnicích a s ohledem na psychiatrický posudek zbaven svéprávnosti.

Vrah záhy získal jméno: Vlkodlačí přízrak. To i přesto, že se sám podepisuje jako Pérák.

Pérák je mytickou postavou z období druhé světové války. Byl popisován jako bytost s pružinami na nohou, podivnou maskou a rudýma očima. Jeho existenci se nikdy nepodařilo potvrdit ani vyvrátit. Jisté však je, že Němci z něho měli hrůzu. A právě symbol hrůzy, bojujícího proti bezpráví, pravděpodobně inspiroval vraha veřejnosti nazvaného Vlkodlačí přízrak.

*Podle našeho zdroje je nejnovější obětí muž jménem Radomír Palčík. U těla byla nalezena ona známá kartička s výčtem zločinů, Pérákovým podpisem a dovětkem **Prcek**. Když jsme po totožnosti tohoto muže zapátrali v registru spolupracovníků Státní bezpečnosti, nestačili jsme se divit. Radomír Palčík, krycím jménem Prcek, byl aktivním spolupracovníkem StB. V šedesátých letech pracoval v závodě brněnské zbrojovky. Kvůli jeho aktivní udavačské činnosti skončilo několik jeho spolupracovníků v komunistických lágrech. Ždá se tedy, že spravedlnost zase jednou dohnala skrývající se zlo.*

Rozporuplnost Péráka, nebo chcete-li Vlčího přízraku, je jednoznačná. Na jedné straně desítky obětí, na straně druhé spravedlnost pro vrahy, sadisty a prospěcháře ve službách zla, roky se vyhýbající odpovědnosti za svoje zločiny.

Vyšetřovatel Služby kriminální policie a vyšetřování kapitán Leoš Baxa, vedoucí týmu vyšetřujícího případ Vlkodlačího přízraku, při přebírání případu prohlásil, že nikomu v žádném případě nepřisluší brát spravedlnost do vlastních rukou. My si dovoluujeme nesouhlasit. Pokud je spravedlnost slepá, je potřeba, aby jí někdo ukázal cestu. Pérák se na ni vydal a úspěšně po ní kráčí už dva roky.

Klára Matějková, Brno 24. října 2018

Mladá novinářka soustředěně krčila čelo a na počítači znovu a znovu pročítala článek, který napsala včera večer. Náhle se otrásla zimou; na rukou jí naskakovala husí kůže z chladu, prostupujícího celou místností. Letošní říjen byl i s ohledem na nastupující podzimní období nezvykle chladný. Nad Brnem už několik dní visela těžká, ocelově šedá mračna a z oblohy se snášelo nepříjemné mrholení. Klára byla přesvědčená o tom, že pokud se ještě víc ochladí, tak snad začne i sněžit.

Sníh v říjnu, vážně?

Zavřela okno, kterým se snažila zbavit těžkého zatuchlého vzduchu v nevětrané kanceláři, a posadila se zpátky za stůl.

„Dobrá práce, kotě. Od rána jsou výtisky po celém Brně,“ ozval se za ní medový hlas, podbarvený jí už dobře známým podtónem.

Klára sebou cukla a málem si do počítače vylila hrnek s kávou, který před chvílí vzala do ruky. Věděla, že jí její závislost dost možná jednou zabije, ale nemohla jinak; bez kávy zkrátka nefungovala. Nejhuř na tom bývala k večeru, kdy ještě potřebovala pracovat na nějakém článku a lila do sebe jedno kafe za druhým. Únava, káva, pár minut úlevy a zase únava. Pořád dokola.

Já ti dám takový kotě, že se ještě budeš divit!

„Michale!“ zasmála se Klára naoko nazlobeně. V tomhle byla opravdu dobrá – v předstírání čehokoli. Zvedla oči ke svému šéfovi, který jí podle všeho už delší dobu koukal přes rameno; v narušování její osobní zóny byl expert. Před chvílí si k ní dokonce nenápadně přičichl.

„Promiň,“ zamručel omluvně a posadil se na stůl tak, že se jeho rozkrok nacházel jenom pár centimetrů od Kláříny hlavy. „Znám tvoje kvality, ale nečekal jsem, že to bude tak dobré. Jsi úžasná žena.“

Jasně, Casanovo...